ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς* 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ.* 8

Διαχειριστής: *Σ. ΒΕΛΛΗΣ*

ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 116

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ" ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Δεκεμβρίου 1908.

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνοι
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ—Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Δημοσιεύομεν καὶ σήμερον μέρος τῶν ἐπιστολῶν ἃς ἐκ τῶν διαφόρων δικηγορικῶν κέντρων τῆς Ἑλλάδος ἐλάβομεν, ἐκ του περιεχομένου τῶν ὁποίων ἕν, ἀνεπίδεκτον πάσης ἀμφισβητήσεως συνάγεται, ὅτι ὁ μετὰ βραχὺν χρόνον νόμος περὶ δικηγορικῶν Συλλόγων ὑπῆρξεν ἡ πραγματοποίησις ἑνὸς πόθου ἁπάντων τῶν ἐν Ἑλλάδι δικηγόρων. Σποραδικαί τινες ἀντίθετοι γνῶμαι, ὡς καὶ δισταγμοὶ περὶ τῆς ἐπιτυχίας ἐν γένει ἢ τῆς ἐφαρμογῆς ἐν ταῖς λεπτομερείαις, εἶνε φυσικώτατον ὅτι θὰ ἀνεπτύσσοντο, καὶ δὴ ἐκ μέρους σώματος κατὰ προορισμὸν συζητητικοῦ, οἷον τὸ δικηγορικόν.

Φίλε συνάδελφε,

Τὴν γνώμην μου περὶ τῆς χρησιμότητος τῆς διὰ νόμου ὀργανώσεως τῶν δικηγορικῶν συλλόγων πολλάκις ἐξεδήλωσα καὶ ἐσχάτως ἐν τῷ διοικητικῷ συμβουλίῳ τοῦ ἀπό τινος χρόνου ὑφισταμένου δικηγορικοῦ συλλόγου Ἀθηνῶν, οὗτινος καὶ ἐγὼ μετέχω, διότι καὶ ἐν τῷ συμβουλίῳ τούτῳ καὶ ἐν συσκέψεσι μετὰ τοῦ τέως ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κ. Δ. Βοκοτοπούλου συνεζητήθη τὸ νομοσχέδιον περὶ δικηγορικῶν συλλόγων, τὸ ἄρτι ὑπὸ τῆς Βουλῆς ψηφισθέν, ὅπερ, κυρούμενον καὶ δημοσιευόμενον, ἀποτελέσει ὁσονούπω νόμον τοῦ Κράτους.

Τὰς ἐν τῇ Βουλῇ ψηφισθείσας μεταβολὰς καὶ προσθήκας δὲν ἔλαβον καιρὸν εἰσέτι νὰ ἐξετάσω, ἐλπίζω ὅμως, ὅτι καὶ δεδικαιολογημέναι εἰσὶ καὶ πρὸς τὰς βάσεις καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ νομοσχεδίου σύμφωνοι.

Ὅτι ὁ νόμος περὶ δικηγορικῶν συλλόγων θέλει φέρει ἀγαθὰ ἀποτελέσματα, οὐδαμῶς ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα ἤρτηνται ἐκ τῆς ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ, ἥτις ὅμως προσκόπτει παρ' ἡμῖν συχνότατα ἐκ πολλῶν καὶ ποικίλων λόγων, ὡς τοῦτο συνέβη καὶ συμβαίνει ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων. Διὰ τοῦτο καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ περὶ δικηγορικῶν συλλόγων νόμου, δὲν ἔληξε τὸ ἔργον τῶν δικηγόρων. Τοὐναντίον μάλιστα ὀφείλομεν ἅπαντες νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν αὐστηρὰν καὶ ἄδολον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τούτου, ἐξ ἧς καὶ μόνον ἤρτηνται κατὰ μέγα μέρος τὰ ἐλπιζόμενα ἀγαθὰ ἀποτελέσματα.

Τὸ ἀψίκορον τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ἕλληνος, ὅπερ ἀποτελεῖ ἓν τῶν κυριωτέρων ἐλαττωμάτων ἡμῶν, θέλει δυσχεράνῃ βεβαίως καὶ τὴν ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τούτου, διότι οἱ νόμοι δὲν βελτιοῦσι τὰ ἤθη ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου, καίτοι εὐτυχῶς ἐπιδρῶσιν ὁπωσδήποτε εἰς τὴν βελτίωσιν ταύτην. Ὅτι ὅμως ὁ περὶ δικηγορικῶν συλλόγων νόμος θέλει συντελέσει καὶ εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκ τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος καθηκόντων καὶ εἰς τὴν δικαίαν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης, οὐδεὶς ὁ ἀμφιβάλλων, διότι καὶ ἡ πειθαρχικὴ τιμωρία τῶν τυχὸν παρεκτρεπομένων δικηγόρων, ἐξαρτωμένη τοῦ λοιποῦ πρωτίστως ἐκ τοῦ δικηγορικοῦ σώματος, δὲν θέλει μένει κενὸν γράμμα τοῦ νόμου, ὡς πρότερον, καὶ ἡ τάξις τῶν δικηγόρων συγκεκροτημένων ἐν συλλόγῳ θέλει κατέχει τοῦ λοιποῦ τὴν ἁρμόζουσαν θέσιν ἐν τῇ πολιτειακῇ ὀργανώσει πρὸς ὠφέλειαν τῆς Πολιτείας, εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων τῆς ὁποίας πολλαχῶς μετέχουσιν οἱ δικηγόροι. Χρήσιμος δ' ἔσται βεβαίως ἡ δρᾶσις τῶν δικηγορικῶν συλλόγων καὶ διὰ τὴν κατάρτισιν τῶν διαφόρων νομοσχεδίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων βεβαίως αἱ κατὰ καιροὺς Κυβερνήσεις θέλουσι προκαλεῖ τὰς γνώμας τῶν δικηγορικῶν συλλόγων τοῦ Κράτους.

Ἀθῆναι, 24 Δεκεμβρίου 1908.

Ἰω. Εὐκλείδης.

Ἐξ ἀβλεψίας τυπογραφικῆς, τὸ ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ δημοσιευθὲν, ἀνῆκον εἰς τὸν ἔγκριτον νομοδιδάσκαλον κ. **Σπυρίδωνα Εὐκλείδην**, ἔφερε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κ. Ἰωάν. Εὐκλείδου.

Φίλε κ. συνάδελφε,

Δὲν γνωρίζω ἐὰν αἱ ἐπενεχθεῖσαι ὑπὸ τῆς Βουλῆς εἰς τὸ ἀρχικὸν Νομοσχέδιον περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων τροπολογίαι κατέστησαν τὸν ψηφισθέντα νόμον τελειότερον. Μετὰ πεποιθήσεως ὅμως φρονῶ, ὅτι πολλὰ τὰ καλὰ δὲν θὰ προέλθωσιν ἐξ αὐτοῦ καὶ διὰ τοὺς δικηγόρους καὶ διὰ τὴν δικαιοσύνην, ἐφ' ὅσον θελήσωμεν νὰ λησμονήσωμεν ὅτι ὁ νόμος ἐψηφίσθη καὶ ἐπροικίσθημεν δι' αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Πολιτείας χάριν τοῦ γενικοῦ συμφέροντος τῆς δικαιοσύνης καὶ οὐχὶ πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἰδιοτελῶν σκοπῶν. Τοὺς νέους νόμους πρέπει πάντοτε ν' ἀποδεχώμεθα μετ' ἐπιφυλάξεως καὶ οὐχὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ, διότι, ὡς εἶπε παλαιὸς νομοθέτης, οἱ μετ' ἐνθουσιασμοῦ γινόμενοι δεκτοὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν νόμοι εἰσὶ θνησιγενεῖς.

Μετ' ἀγάπης

Δ. Ι. Τσάτσος

Φίλε κ. Συντάκτα,

Ἡ κατὰ Νόμον σύστασις Σωματείων Δικηγορικῶν δὲν εἶνε βεβαίως γέννημα ἑλληνικόν, ὡς δὲν εἶνε τοιοῦτο καὶ τὸ ὑπὸ τὴν σημερινὴν μορφήν του ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, ἔδει λοιπὸν ἀναγκαίως ὁ περὶ συλλόγων δικηγορικῶν ἑλληνικὸς νόμος νὰ ληφθῇ ἐξ ἀλλοδαπῶν νομοθετημάτων, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Καὶ ἂν μὲν ἐπρόκειτο νὰ συζητηθῇ ἐκ τοῦ εἰσακτέου νομοθετήματος φυσικὰ ἔδει ἁπαντῶν εἰς τὴν τιμῶσάν με πρόσκλησίν σας ν' ἀσχοληθῶ ὁπωσδήποτε εἰς τὰ ἐκ τῆς συγκριτικῆς Νομοθεσίας δεδομένα, εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τῶν παραπλησίων θεσμῶν καὶ εἰς τὴν δυνατὴν συσχέτισιν πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν. Τοῦτο ἐπεβάλλετο ἡμῖν, ἀλλ' ἤδη ὃ γέγονε γέγονεν. Ὁ Νόμος ἐψηφίσθη καὶ δημοσιεύεται καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ ὡς θετέου κανόνος συζήτησις εἶνε πλέον ματαία ἢ τοὐλάχιστον προφητικὴ πρόνοια διὰ τὸ ἀπώτατον μέλλον, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ χρόνου καὶ τρόπου τῆς παρ' ἡμῖν νομοθετικῆς ἐργασίας. Θέλω λοιπὸν κατ' ἀνάγκην περιορισθῇ εἰς ὀλίγιστα θίγοντα τὴν σημασίαν, ἣν ὀφείλομεν νὰ δώσωμεν εἰς τὸν Σύλλογον, ὡς οὗτος διαπλάσσεται ὑπὸ τῶν δήλων γραμμῶν τοῦ Νόμου καὶ ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ πνεύματος. Μόνη δὲ ἡ δήλωσις τῶν ζητημάτων τούτων ἀποτελεῖ καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν.

Ὁ Νόμος σωματοποιεῖ τὴν *δικηγορίαν*, δυναμένην νὰ λειτουργῇ ἔκτοτε ὡς ἠθικὸν πρόσωπον πρὸς ὄφελος τῶν ἐπὶ μέρους μελῶν αὐτῆς, πρὸς ὄφελος τῆς καθολικῆς ἰδέας τῆς δικηγορίας καὶ πρὸς ὄφελος αὐτῆς τῆς Πολιτείας ἔν τε τῇ δικαστικῇ ὁδῷ καὶ τῇ νομοθετικῇ. Αὕτη εἶνε ἡ σημασία τῶν Συλλόγων ἡ ἐξαγομένη ἐκ τῶν ρημάτων τοῦ Νόμου, ὧν ἡ ἐφαρμογὴ ἐπιτυγχάνουσα θὰ παράσχῃ βεβαίως τοὺς προσδοκωμένους καρπούς. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶνε μεγίστης σημασίας εἶνε τὸ ἐνοικοῦν ἐν ταῖς γραμμαῖς τοῦ Νόμου πνεῦμά του· ἐὰν τοῦτο ἐμφυσηθῇ εἰς τὸ δικηγορικὸν σῶμα, τότε θὰ ἔχωμεν ἀληθῆ δικηγορικὴν ζωήν, δρῶσαν ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ἐκδηλούντων αὐτήν, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ συνόλου, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πατρίδος. Ὁ Νόμος ἀσχολεῖται πλειότερον εἰς τὰ ἐπαγγελματικὰ παραπτώματα τῶν δικηγόρων, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῶν λειτουργιῶν τοῦ Συλλόγου, ἐκ τῆς συχνῆς συναθροίσεως τῶν μελῶν, τῆς ἐν κοινῷ συζητήσεως διαφόρων θεμάτων, τῆς συσπειρώσεως τοῦ δικηγορικοῦ σώματος ἐν περιπτώσει ἀμύνης, ἐκ συγκεντρωμένης κατ' ἀνάγκην εἰσροῆς ζητημάτων νομοθετικοῦ διαφέροντος καὶ καθεξῆς, θέλει ἀναγκαίως ἀναπτυχθῇ τάσις πρὸς γενικωτέρας ἰδέας καὶ ἐννοίας, πρὸς ἐργασίαν παρασκευαστικὴν τῆς Νομοθεσίας, πρὸς ἰσοπέδωσιν τῶν ἠθικῶν ἐν τῷ δικαστικῷ κόσμῳ ἀνωμαλιῶν, καὶ τότε, ἀληθῶς τότε, ἐὰν ἡ τάσις αὕτη πράγματι θὰ γεννηθῇ, θὰ δυνάμεθα μετὰ πεποιθήσεως νὰ ὀνομάσωμεν τὸ ἐν λόγῳ νομοθέτημα ὡς ἓν τῶν μεγίστων ἔργων τῆς καθ' ἡμᾶς Νομοθεσίας.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 21 Δεκεμβρίου 1908

Ὑμέτερος

Σ. Σημίτης

Φιλτάτη «Δικαιοσύνη»

Τὸ γεγονὸς τῆς ἐπιψηφίσεως ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς τοῦ περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων νόμου, δὲν ἑορτάζει σήμερον μόνον ὁ δικηγορικὸς κόσμος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Δικαστικὸς καὶ ὁλόκληρος ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία. Διότι κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ τοιούτου νόμου εἶνε ὅτι δι' αὐτοῦ συνδυάζεται ἡ ἐξασφάλισις τῆς καλῆς ἐν τῷ Κράτει ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης, καὶ αἱ διατάξεις αὐτοῦ ἀποτελοῦσιν ἐπίσης πολύτιμον ἐγγύησιν διὰ τοὺς δικαζομένους. Καταρτισθέντων τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων ἐξασφαλίζεται πᾶς δικαζόμενος ὅτι δύναται νὰ εὕρῃ χρηστὸν καὶ ἔμπειρον σύμβουλον, ἱκανὸν νὰ τὸν συμβουλεύσῃ ἐπακριβῶς περὶ τῆς ἀξίας τῆς ἀπαιτήσεώς του καὶ ἀνίκανον νὰ κερδοσκοπήσῃ ἐκ τῆς ἐμπαθείας ἢ τῆς ἀγνοίας του. Ὀργανωθέντος ἤδη τοῦ Δικηγορικοῦ σώματος, αἱ ἄδικοι καὶ κακοήθεις ἀπαιτήσεις δὲν θὰ εὑρίσκωσιν ὑπερασπιστάς, οἵτινες προσπαθοῦσι νὰ διαστρέψωσι καὶ ἐξαπατήσωσι τὴν κρίσιν τῶν δικαστῶν. Ἡ ἀκριβὴς ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ ψηφισθέντος νόμου θέλουσιν ἀποδείξῃ πάντα ταῦτα καὶ διὰ τοῦ χρόνου θέλουσι συμπληρωθῇ αἱ τυχὸν ἐλλείψεις αὐτοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Δεκεμβρίου 1908.

Ὑμέτερος

Δ. Γ. Ἀντωνιάδης

Φίλε κ. συνάδελφε.

Οἱουδήποτε νόμου ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται κατὰ πολὺ ἐκ τῆς εὐμενοῦς ὑποδοχῆς ἐκείνων, οὓς ἀφορᾷ. Αὕτη ὑπάρχει πλήρης διὰ τὸν νόμον περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων. Κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην ὅμως, τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ ἴσως δὲν θὰ ἐπέλθωσιν ἀμέσως πάντα. Ἴσως ἐν τοῖς μικροῖς κέντροις πείσματα καὶ κόμματα ἐκδηλωθῶσιν. Ἀλλ' ἀναμφηρίστως μετά τινα χρόνον θὰ ἐξαλειφθῶσιν αἱ διαιρέσεις καὶ οἱ Δικηγορικοὶ Σύλλογοι οὐ μόνον τῶν δικηγόρων τὴν ἐνέργειαν θὰ ὑψώσωσι ἀλλὰ καὶ τῆς καθόλου κοινωνικῆς καὶ πολιτειακῆς κινήσεως θὰ καταστῶσιν ἰσχυροὶ ὁδηγοί. Ἐξ αὐτῶν διαπρεπεῖς πρόεδροι καὶ ἐξέχοντες πολιτικοὶ ἄνδρες θὰ ἀναδειχθῶσιν ὡς ἐν Γαλλίᾳ.

Πάτραι 22 Δεκεμβρίου 1908.

Ἔρρωσθε

Α. Μιχαλακόπουλος

Φίλε κ. Συνάδελφε,

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀποκρίνομαι εἰς τὴν ἐπιστολήν σας.

Ἀδιστάκτως φρονῶ, ὅτι, ἂν εἰλικρινῶς καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐφαρμοσθῇ ὁ ἄρτι περὶ συστάσεως δικηγορικῶν συλλόγων ψηφισθεὶς νόμος, θ' ἀνακόψῃ τὸν ροῦν τῆς κατωφερείας, ὃν ἀκολουθοῦσι τὰ τῆς δικαιοσύνης. Ἀπὸ χαρακτῆρος διστακτικὸς, δυσκολεύομαι νὰ πιστεύσω, ὅτι εἶνε πιθανὸν νὰ ὁμοφωνήσωσιν οἱ δικηγόροι. Ἡ διαφωνία θὰ ἐκραγῇ κατὰ τὴν πρώτην πρᾶξιν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ νόμου τούτου, ἤτοι κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας. Φοβοῦμαι, ὅτι δὲν θὰ λείψωσιν αἱ μικροφιλοτιμίαι καὶ αἱ ἐπαγγελματικαὶ ἀντιζηλίαι. Εἰλικρινῶς δ εὔχομαι, νὰ μὲ διαψεύσουν τὰ πράγματα, διὰ νὰ ἴδωμεν συντόμως τὰ ἀγάθὰ ἀποτελέσματα τοῦ καλοῦ τούτου νόμου.

Πάτραι 22 Δεκεμβρίου 1908.

Μεθ' ὑπολήψεως

Δημ. Α. Μάρκου

Ἀξιότιμε κύριε συνάδελφε

Οὐδεμία ὑφίσταται, φρονῶ, ἀνάγκη τῆς γνώμης τοῦ νομικοῦ κόσμου περὶ τῆς σκοπιμότητος τοῦ νόμου περὶ τῆς συστάσεως δικηγορικῶν συλλόγων.

Διὰ τῶν τοιούτων συλλόγων σκοπεῖται ἡ ἀνύψωσις τοῦ φρονήματος καὶ ἑπομένως τοῦ καταπεσόντος γοήτρου τοῦ δικηγόρου, ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς τε Δικαιοσύνης καὶ τῆς κοινωνίας ἐν ᾗ ἕκαστος Σύλλογος βιοῖ.

Θὰ τύχῃ ὅμως ὁ νόμος οὗτος τῆς προσηκούσης ἐφαρμογῆς; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα.

Ἡ ἡμετέρα Πατρίς, ἀξιότιμε κύριε συνάδελφε, παρουσιάζει ἰδίᾳ κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσιπενταετίαν τὸ φαινόμενον ὅπερ εἰς οὐδὲν τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν ἀπαντᾶται, νὰ ἔχῃ Συνοβούλιον, μεταβληθὲν εἰς ἐργοστάσιον ἀφθόνου παραγωγῆς νόμων, δι' ὧν φρονεῖ ὅτι θέλει μεταβάλλει τὴν πολιτειακὴν καὶ ποινικὴν τῆς χώρας κατάστασιν, ἀλλ' οἱ νόμοι οὐδὲν παράγουσιν ἀποτέλεσμα ὅταν ἡ ἐφαρμογή των δὲν ᾖ εἰλι-

κρινής. Ὅταν αὐτὰ τὰ ἄτομα, αὐτοὶ οἱ τοὺς νόμους ψηφίζοντες Βουλευταὶ δὲν παύωσιν εἰς τὸ ἴδιον ἕκαστος συμφέρον ἀποβλέποντες ἀλλ' εἰς τὸ κοινόν, ὅταν εἷς ἕκαστος κατ' ἰδίαν δὲν ἐπιδείξῃ τὴν δέουσαν αὐταπάρνησιν, οἱ νόμοι οὐδὲν οὐδέποτε ἀγαθὸν ἐπιφέρουσι.

Ἐκ ψυχῆς εὔχομαι χάριν καὶ ἡμῶν τῶν ἰδίων, καὶ τῆς κοινωνίας, ἧς καὶ τὸν σύμβουλον ἐπαγγελλόμεθα, ὅπως ὁ νόμος οὗτος, ὁ τόσον σοβαρὸν ἔχων τὸν προορισμὸν δι' ἡμᾶς καὶ τὴν κοινωνίαν, τύχῃ, **κατ' ἐξαίρεσιν** τῶν λοιπῶν, τῆς ἀδόλου ἐφαρμογῆς.

Εὐχαριστῶν ὑμᾶς διὰ τὴν τιμὴν δεχθῆτε, παρακαλῶ, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρετικῆς ὑπολήψεώς μου.

Ἐν Σύρῳ τῇ 24 Δεκεμβρίου 1908.

Ὅλως ὑμέτερος
Α. Ν. Μπαΐρας

Ἀξιότιμε κ. συνάδελφε,

Κρίνων ἐκ τοῦ παρελθόντος, καθ' ὃ ἐπανειλημμένως ἔν τε τῇ πρωτευούσῃ καὶ ταῖς ἐπαρχίαις συνεστήθησαν, σχεδὸν ἁπανταχοῦ, Δικηγορικοὶ Σύλλογοι, οἵτινες διελύοντο σιωπηρῶς μετ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς συστάσεώς των χρόνον, ἐξ οὗ συνάγεται ἀσφαλῶς, ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν εἶχε κατανοηθῇ ὡς ἀνάγκη ἐπιβεβλημένη ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους δικηγόρων ἡ σύμπηξις αὐτῶν εἰς συλλόγους, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι τὰ καταρτιζόμενα οὕτω σώματα δὲν ἦσαν βιώσιμα, ἄνευ τῆς ὑποχρεωτικῆς οὕτως εἰπεῖν παρὰ τοῦ Νομοθέτου ὀργανώσεως αὐτῶν, φρονῶ, ὅτι ὁ ἄρτι ψηφισθεὶς Νόμος, πραγματοποιῶν τὸν τοσάκις ἐκδηλωθέντα πόθον τῶν δικηγόρων πρὸς σύστασιν συλλόγων, προσδίδωσιν αὐτῷ συνάμα σάρκα καὶ ὀστᾶ, διὰ τῆς ὑποχρεωτικῆς συμπράξεως πάντων τῶν δικηγόρων ὡς μελῶν. Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὅτι ὁ Νόμος οὗτος θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ δικηγορικοῦ ἀξιώματος, καὶ οἱ δικηγόροι θὰ καταλάβωσι τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτοῖς θέσιν καὶ ἀπέναντι τῶν ἐντολέων των καὶ ἀπέναντι τῆς κοινωνίας.

Σὺν τῇ ἐκφράσει τῆς ταπεινῆς μου γνώμης, δέξασθε παρακαλῶ καὶ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 23 Δεκεμβρίου 1908.

Ὅλως ὑμέτερος
Γ. Νέζος.

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα

Ἐν ἥσσονι τιθέμενος μοίρᾳ τἀτομικὰ τοῦ δικηγόρου πλεονεκτήματα, καὶ ἀποβλέπων, ὡς εἰκός, εἰς τὸν γενικώτερον τοῦ νόμου σκοπόν, φρονῶ, πεποιθότως, ὅτι ἡ χρηστὴ αὐτοῦ ἐφαρμογὴ θέλει ἐξάρῃ τῆς σεμνῆς δικηγορίας τὴν κοινωφελῆ δρᾶσιν, ἀποσκοποῦσαν εἰς τήν, κατὰ τὸ προσῆκον, ἀπονομὴν τοῦ δικαίου, ἥτις εἶνε ὁ ἀκρογωνιακὸς λίθος τοῦ κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος παντός, πρὸς τὴν πρόοδον ὀργῶντος, λαοῦ.

Ν. Ι. Καραγιάννης
Δικηγόρος Καλαμῶν

Εἰς τὸν κατήφορον τῆς ἠθικῆς τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, φέρεται φυσικὰ κατὰ συμπάθειαν καὶ ἡ τάξις ἡμῶν, καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ὁρμῆς, ἂν μὴ καὶ μείζονος, ὡς ἐκ τῆς ἐκλείψεως πάσης πειθαρχίας. Ὁ δυνάμενος ν' ἀρνηθῇ τοῦτο αὐτὸς θὰ ἐπετρέπετο νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν σπουδαιότητα τοῦ νεαροῦ νόμου τῶν δικηγορικῶν Συλλόγων. Τί δὲ ἄλλο ὁ νόμος οὗτος σημαίνει ἢ τὴν κατάλυσιν τῆς ἀπολυταρχίας τοῦ δικηγόρου ἐν τῇ ἐνασκήσει τοῦ ἐπαγγέλματος, καὶ τὴν ἐπιβολὴν πειθαρχίας ὑπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς, τῆς εὐθύτητος, τῆς ἀξιοπρεπείας; Ἡ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τούτων παρέκκλισις περιήγαγε τὰς δικηγορικὰς τάξεις εἰς τοιαύτην κοινωνικὴν θέσιν, εἰς τοιαύτην ἀποσύνθεσιν, ὥστε ὑπόπτως ἢ μετὰ δέους ἀτενίζομεν σήμερον πρὸς τὸν ἐπαγγελόμενον τὴν ἀνόρθωσιν αὐτῶν νόμον. Ἀλλ' εἶνε ὅμως δεδοκιμασμένη ἀλλαχοῦ τοῦ νόμου τούτου ἡ ἐπιβολή. ἔνθα δ' ἐφηρμόσθη τελεσφορεῖ. Ἀλλὰ τέλος καὶ ἐπιβλητικὴ καθίστατο, ἀνάγκη πρὸς εὔρυθμον ὀργάνωσιν τῆς τάξεως ἐκείνης, δι' ἧς συνέχονται καὶ λειτουργοῦσι πᾶσαι αἱ μηχαναὶ καὶ τῆς πολιτείας καὶ τῆς κοινωνίας, τῆς τάξεως ἐκείνων, οἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς Ἀπόστολοι τοῦ Νόμου, παρὰ τῶν ὁποίων ἐνωτίζονται διδάγματα πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀνατροφῆς οἱ ἀμόρφωτοι πληθυσμοὶ ἀρτισυστάτου Κράτους.

Ὡς ἀναμνηστικὸν δὲ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ νόμου τούτου ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς, φρονῶ ὅτι κλῶνος δάφνης ἐφεξῆς πρέπει νὰ στέφῃ τὴν προμετωπίδα τῆς «Δικαιοσύνης», διότι εἰς τὴν πνοὴν αὐτῆς ὀφείλεται ἡ συντελουμένη διὰ τοῦ νόμου τούτου ***ἀναγέννησις τῶν δικηγορικῶν ἠθῶν.***

Ἐν Καλάμαις τῇ 23 Δεκεμβρίου 1908.

Μ. Δαζέας.

Φίλοι συνάδελφοι.

Ἡ ἀνθρωπίνως δυνατὴ ἠθικοποίησις καὶ τελειοποίησις τῶν ὀργάνων τῆς Δικαιοσύνης, πρέπει ν' ἀποτελῇ τὸ πρώτιστον μέλημα πάσης εὖ ἠγμένης κοινωνίας ἀνθρώπων, εἰς πολιτειακὴν κοινωνίαν συντεταγμένης. Ἐν δὲ τῶν ἀπαραιτήτως ἀναγκαίων ὀργάνων τῆς Δικαιοσύνης, ἴσως ἴσως τὸ σπουδαιότατον πάντων, ἀνεῦρεν ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, καὶ δὴ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, ἐν τῷ Δικηγόρῳ, ἐμφανιζομένῳ μὲν διὰ μέσου τῆς ἱστορικῆς ἑλελίξεως τῆς ἀνθρωπότητος ὑπὸ διαφόρους μορφὰς καὶ τύπους, ἐκπληροῦντι ὅμως τὴν αὐτὴν πάντοτε ἱερὰν ἀποστολὴν τοῦ φυσικοῦ βοηθοῦ πρὸς ὀρθὴν τῆς Δικαιοσύνης ἀπονομὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Μετὰ τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἀπολύτως ἐλευθέραν καὶ ἀδιοργάνωτον δικανικὴν ῥητορείαν, ἰδιαίτερον σταθμὸν πολιτειακῆς πρὸς τελειοποίησιν τοῦ Δικηγόρου προσπαθείας καὶ οἱονεὶ ἐπίσημον ὑπὸ τῆς πολιτείας ἀναγνώρισιν τῆς ἀπαιραιτήτου χρησιμότητος τοῦ ὑπουργήματος αὐτοῦ ἀνευρίσκομεν ἐν τῇ ἐπὶ Λουδοβίκου — Φιλίππου προφρόνῳ ἀναδιοργανώσει τοῦ Σώματος τῶν Δικηγόρων, ἥτις ἀπετέλεσε τὸ ὑπόδειγμα ὁμοίων προσπαθειῶν τῶν νεωτέρων χρόνων ἐν ζηλευτῇ ἁμίλλῃ μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Ὡς ἐπὶ πάντων ἐν γένει τῶν θεμάτων, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία, περὶ ἄλλα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπιβλαβῆ, ἀντικείμενα τυρβάζουσα, ὑπελείφθη καθ' ὁλοκλήρους δεκαετηρίδας, μὴ θελήσασα, ἐξ ἀβελτηρίας, ν' ἀκολουθήσῃ τὰ πεπολιτισμένα Κράτη, μέχρις οὗ, ὑπείκουσα εἰς τὴν φυσικὴν τῶν πραγμάτων ἐπιβολὴν καὶ εἰς τὴν πίεσιν τῆς κοινῆς συνειδήσεως, ἐξεγερθείσης ἐν τῷ προσώπῳ τῶν δικηγόρων καὶ ἀντικατοπτρισθείσης πιστῶς εἰς τὰς στήλας τῆς φίλης «Δικαιοσύνης», ἔφερεν εἰς φῶς τὴν πρὸ πολλοῦ ἐγκυμονουμένην νομοθετικὴν πρόνοιαν διὰ τοῦ ἄρτι ψηφισθέντος νομοθετήματος περὶ τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων.

Τὸ νομοθέτημα τοῦτο, κατ' ἐμὴν γνώμην, μεθ' ὅλας τὰς ἀτελείας ἃς δυνατὸν νὰ φέρῃ, καὶ πράγματι φέρει, καὶ τὰς ὁποίας ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ θέλει καταδείξῃ, πάντως θέλει ἀποφέρῃ ἔν τινι μέτρῳ τοὺς προσδοκωμένους καρποὺς κατ' ἐπίτευξιν τῶν ἐν ἄρθρ. 4ῳ αὐτοῦ προθεμένων σκοπῶν, ὧν ἡ ἐπιτυχία, ἔστω καὶ μερική, μέλλει νὰ συμβάλῃ σπουδαίως εἰς τὴν ἀτομικὴν καὶ ἐπαγγελματικὴν ἠθικοποίησιν τοῦ φυσικοῦ τούτου παράγοντος τῆς ὀρθῆς ἀπονομῆς τοῦ δικαίου, ἑπομένως δὲ καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν εὐδαιμονίαν, πλήν, διὰ νὰ ἔχωμεν τὸ ἱκανοποιητικὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα, δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νομοθέτημα, ἀλλ' ἀπαιτοῦνται προσέτι **ἄκρα σύνεσις** καὶ **περίσκεψις** ἐκ μέρους τῶν κ. κ. Δικηγόρων, ἰδίᾳ ἐν ταῖς πρώταις ἐνεργείαις αὐτῶν πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νέου θεσμοῦ, **πλήρης** μεταξὺ αὐτῶν **σύμπνοια**, **ἔνθεος ζῆλος**, καὶ **τελεία κατασίγασις** τῶν αἰσθημάτων τῆς **φιλοπρωτείας** καὶ **φιλαρχίας**, ἢ καὶ παντὸς ἄλλου **ἐπιμέμπτου αἰσθήματος, ἀναξίου** εἰς ἀνθρώπους ἀριστεῖς τοῦ πνεύματος, διότι ἄλλως δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς πλέον ἢ βέβαιον **(καὶ πολὺ τὸ φοβοῦμαι)** ὅτι τὸ νομοθέτημα θὰ καταντήσῃ θνησιγενές, πρὸς ἄμετρον χαρὰν τῶν ἐξ ὀπισθοβουλίας ἐπικινδύνων πολεμίων αὐτοῦ καὶ πρὸς ἀνέκφραστον ὀδύνην τῶν εἰλικρινῶν ὑποστηρικτῶν του, καὶ δὲν θ' ἀφήσῃ ὄπισθέν του εἰμὴ τὴν λυπηρὰν ἀνάμνησιν τῆς ματαιώσεως τόσων ὑπὲρ αὐτοῦ ἀγώνων καὶ τῆς καταδηλωθησομένης τῶν Δικηγόρων ἀναξιότητος ἐν παντὶ καὶ πάντοτε.

Ἐν Καλάμαις τῇ 23 Δεκεμβρίου 1908.

Διατελῶ μετ' ἄκρας ὑπολήψεως
Χ. Δικαῖος
Δικηγόρος

Κύριε συνάδελφε

Ἦτο πρὸ πολλοῦ ἐπιβεβλημένη ἡ ὑποχρέωσις τῆς πολιτείας ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν προσήκουσαν θέσιν εἰς τὸν δικηγόρον, τὸν λειτουργὸν ἐκεῖνον, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἀνέφικτος ἀποβαίνει ἡ πρέπουσα τοῦ δικαίου ἀπονομή, καὶ ὅστις διαρκῶς παρίσταται ὡς ὑπερασπιστὴς τῶν δικαίων τῶν πολιτῶν. Διὰ τοῦ ἀρτίως ψηφισθέντος περὶ δικηγορικῶν Συλλόγων Νόμου, ἡ ὑποχρέωσις δὲν πραγματοποιεῖται ἐντελῶς. Ὀφείλομεν ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἐγένετο ἓν βῆμα μέγα καὶ σημαντικὸν ἐπὶ τούτῳ. Ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἔργου καὶ ἡ ἐπιτυχία τοῦ θεσμοῦ ἤρτηται, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐξ ἡμῶν αὐτῶν· τὸ λυσιτελὲς καὶ αἱ πολλαὶ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου ὠφέλιμοι συνέπειαι, διὰ τὴν Πολιτείαν καὶ τὴν Κοινωνίαν, θὰ διατρανωθῶσιν ἐὰν ἡμεῖς ἀναδειχθῶμεν ζηλωταὶ τῶν ἐκ τοῦ Νόμου δικαιωμάτων μας καὶ κατανοήσωμεν τὰς ὑψίστας ἐξ αὐτοῦ ὑποχρεώσεις μας.

Ἡ πολύτιμος ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν «Δικαιοσύνη», δικαιοῦται νὰ καυχᾶται καὶ νὰ εἶναι ὑπερήφανος, διότι οὐχὶ μόνον ἐν τοῖς προμάχοις ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ Νόμου, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς μεγίστης ἐπιβολῆς αὐτῆς κατὰ πολὺ συνετέλεσεν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ κοινοῦ τῶν δικηγόρων πόθου.

Τρίκκαλα 22 Δ)βρίου 1908.

Λ. Στρατουδάκης

Ἀξιότιμε Κύριε Συνάδελφε,

Ἡ γνώμη μου περὶ τοῦ θεσμοῦ τῶν δικηγορικῶν συλλόγων εἶναι ὅτι δι' αὐτοῦ θ' ἀποτελέσωμεν δύναμιν, ἥτις, καλῶς καὶ σωφρόνως χειριζομένη, δύναται ν' ἀποβῇ ὠφέλιμος εἴς τε ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τὴν δικαιοσύνην καθόλου. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἀπὸ ἡμᾶς κατὰ πολὺ ἐξαρτᾶται νὰ φανῶμεν ἄξιοι τοῦ θεσμοῦ τούτου καὶ τῆς δι' αὐτοῦ ἐκδηλουμένης εὐνοίας τῆς πολιτείας.

Μετ' ἄκρας ὑπολήψεως

Ὁ Συνάδελφός Σας
Θ. Στελούδης. (δικηγόρος ἐν Λαμίᾳ)

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ

ΕΛΛΕΙΨΕΙΣ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ε'.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἐμπειροτάτου Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ μετάθεσις τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν πρέπει νὰ περιορίζηται εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις, ἡ δὲ ἀρχαιότης νὰ ἀποτελῇ τὸν κανόνα ἐπὶ τῶν προβιβασμῶν ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει ἀνωτάτου δικαστικοῦ Συμβουλίου. Αἱ ἰδέαι αὗται στηρίζονται ἐπὶ τῆς μελέτης τῶν νεωτέρων νομοθεσιῶν, περὶ τῶν λεπτομερειῶν τῶν ὁποίων μετ' ἐπιμελείας ἠσχολήθη ὁ ἕτερος ἔγκριτος νομομαθὴς κ. Χατζᾶκος.

Ἐν Ἰταλίᾳ ὁ νόμος τοῦ 1890 ἀνέγραψε τῳόντι τὸν ὅρον τῆς ἀρχαιότητος συνδεομένης μετὰ τῆς ἱκανότητος, ὡς κανόνα ἐν τοῖς προβιβασμοῖς, κατὰ τοὺς ὁποίους τὰ δύο τρίτα τῶν θέσεων ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀρχαιότητα, τὸ δὲ ὑπόλοιπον εἰς τὴν ἐκλογὴν λόγῳ διακεκοιμένης ἀξίας (di merito distinto), ἧς ὁ τίτλος διὰ διαγωνισμοῦ ἀπονέμεται. Τὸ σύστημα ὅμως τοῦτο δὲν ἔμεινεν ἄνευ ἀντιρρήσεων, διότι τινὲς ἰσχυρίζονται, ὅτι εἰς τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν, ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ὁποίας ἡ διάνοια, ἡ ἐπιστήμη καὶ ὁ χαρακτὴρ ἀποτελοῦσιν ἀπαραίτητα στοιχεῖα, δὲν εἶνε εὔλογος ἡ ἀνακήρυξις τῆς ἀρχαιότητος ὡς μόνης βάσεως εἰς τοὺς προβιβασμούς. Αἱ ἀντιρρήσεις ὅμως αὗται αἴρονται, ὅταν ἡ νομοθεσία ἐν τῷ διορισμῷ τῶν δικαστῶν ἐξασφαλίσῃ ὁπωσδήποτε τὰ ἀναγκαῖα τῆς ἱκανότητος προσόντα. Διὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ φροντίσωμεν μόνον περὶ προαγωγῆς καὶ μονιμότητος τῶν δικαστῶν διὰ νόμων ἀποκεντρωτικῶν, ἀλλ' ἀπαιτεῖται πρὸ πάντων καὶ ἀπαραίτητος προϋπόθεσις· ὁ περὶ τῶν προσόντων τῶν ὑποψηφίων δικαστῶν ἔλεγχος, ἵνα μὴ τὰ πλεονεκτήματα τῆς μονιμότητος καὶ ἀρχαιότητος ἐξασφαλίσωσιν ἀνίκανα καὶ ἀνάξια πρόσωπα. Ὀρθότατα ἑπομένως ὁ κ. Χατζᾶκος διὰ μακρῶν ἐν τῇ μελέτῃ αὐτοῦ ἐξετάζει τοὺς παρ' ἡμῖν εἰσαχθέντας σχετικοὺς νόμους, εὑρίσκων αὐτοὺς ἀτελεῖς, παραβάλλων αὐτοὺς πρὸς τὰ ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ κρατοῦντα. Αἱ παρατηρήσεις περὶ τῶν ἀναγκαίων τροποποιήσεων ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν παρέδρων εἰσὶν ὀρθαί. Ἰδίως δὲ ἡ γνώμη ἵνα χωρισθῶσιν αἱ γραπταὶ ἐξετάσεις καὶ ἀποτελέσωσι τὴν κυρίαν βάσιν τοῦ διαγωνισμοῦ, ἡ φανερὰ ψηφοφορία παρὰ τῶν μελῶν τῶν ἐξεταστῶν, μοὶ ἐφάνησαν πρακτικώταται.

Περὶ τῆς μονιμότητος τῶν δικαστῶν καὶ τῆς προαγωγῆς αὐτῶν, νομίζω, ὅτι δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει καὶ τὸ Ὀργανικὸν Ἰταλικὸν Διάταγμα τῆς 1ης Ἀπριλίου 1897.

Κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς αὐτοῦ, παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης συνιστᾶται συμβουλευτικὴ ἐπιτροπή, συγκειμένη ἐξ ἑπτὰ ἰσοβίων δικαστῶν καὶ δύο εἰσαγγελέων τοῦ ἀκυρωτικοῦ, ὧν ἡ ὑπηρεσία ὁρίζεται τριετὴς ὅτε ἀνανεοῦται κατὰ τὸ τρίτον. Τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ἐκλέγονται κατ' ἔτος μηνὶ Ἰανουαρίῳ ὑπὸ τῆς ὁλομελείας τοῦ ρηθέντος δικαστηρίου. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐκλέγει τὸν Πρόεδρον μεταξὺ τῶν μελῶν. Ἔργα γραμματέως ἐκτελεῖ εἷς ἐφέτης. Πέντε τοὐλάχιστον μέλη ἀρκοῦσι πρὸς διάσκεψιν.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη γνωμοδοτεῖ δι' ἐκθέσεως περὶ τῆς προαγωγῆς τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν καὶ εἰσαγγελέων, πλὴν τῶν περιπτώσεων, περὶ ὧν ὁ Νόμος ἀπαιτεῖ τὴν ψῆφον τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐπίσης ἀποφαίνεται περὶ τῆς μεταθέσεως τῶν ἰσοβίων δικαστῶν, οἵτινες δὲν ἐζήτησαν μετάθεσιν ἢ δὲν συνήνεσαν εἰς αὐτήν. Πρὶν ἢ ὅμως ἐξενέγκῃ τὴν γνώμην αὐτῆς ὀφείλει νὰ καλέσῃ τὸν ἀποστέργοντα τὴν μετάθεσιν, ἵνα ἐγγράφως δηλώσῃ τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεως. Ἐὰν κρίνῃ ἀναγκαῖον δύναται νὰ καλέσῃ καὶ εἰς προφορικὴν ἀπολογίαν.

Ἐν τῇ ἐρεύνῃ περὶ τῆς ἱκανότητος τῶν προβιβασίμων δικαστῶν δύναται ἡ ἐπιτροπὴ νὰ ἐξετάσῃ καὶ τὰς ἀποφάσεις καὶ δικαστικὰς πράξεις αὐτῶν. Ὑποδεικνύουσα δὲ τοὺς ἀξίους προαγωγῆς ἐνεργεῖ εἴτε αὐτεπαγγέλτως εἴτε τῇ αἰτήσει δικαστοῦ ἀδικουμένου, ὑποβάλλοντος τὰ ἔργα του, εἴτε τῇ προσκλήσει τοῦ Ὑπουργείου.

Τοιαῦται διατυπώσεις ἀπαλλάττουσιν ὁπωσδήποτε τοὺς δικαστικοὺς λειτουργοὺς ἀπὸ τῶν ἀπειλῶν τῶν αὐθαιρέτων μεταθέσεων καὶ τῶν κινδύνων τῆς περιφρονήσεως κατὰ τὰς προαγωγάς, διότι ἡ ἐπιτροπὴ πηγάζει ἐκ τοῦ δικαστικοῦ σώματος δύναται νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὰς ἐπιθέσεις τῆς πολιτικῆς καὶ νὰ διασώζῃ καὶ προστατεύῃ τοὺς εὐσυνειδήτους καὶ ἀξίους δικαστάς.

Ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἀδυναμίᾳ εὑρίσκουσί τινες ὅτι καὶ αἱ παρασημοφορίαι ἔτι δύνανται νὰ κολακεύσωσι τὴν κενοδοξίαν καὶ δύνανται ἑπομένως νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς πειρασμοὶ τῆς φι-

λοτιμίας, συμβουλεύουσιν έπομένως τὴν κατάργησιν τῶν παρασήμων ἀπολύτως ὡς πρὸς τοὺς δικαστάς.

Ἀντ. Μομφερρᾶτος

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Ὁ προσφάτως ψηφισθεὶς περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων νόμος, ἀνεξαρτήτως πρὸς πᾶσαν ἄλλην αὐτοῦ διάταξιν, περιέβαλε τοὺς ἐν Ἀθήναις δικηγόρους μὲ τιμὴν ὑψίστην, ἐπέβαλεν ὅμως συγχρόνως εἰς αὐτοὺς καὶ ὑποχρέωσιν εἰς ἄκρον σοβαράν. Ἡ τιμὴ αὕτη καὶ ἡ ὑποχρέωσις εἶνε ὅτι ἐκ τῆς ψήφου τῶν Ἀθηναίων δικηγόρων ἐξηρτήθη ἡ ἐκλογὴ τῶν δικηγόρων ἐκείνων, οἵτινες θ' ἀποτελέσουν τὰ δύο τρίτα περίπου τῶν μελῶν τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἀνωτάτου πειθαρχικοῦ συμβουλίου, ὅπερ, ὡς δικαστήριον δευτέρου βαθμοῦ, καλεῖται νὰ κρίνῃ ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων οὐ μόνον τοῦ πειθαρχικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐν Ἀθήναις Συλλόγου, ἀλλὰ τῶν ἁπανταχοῦ τοιούτων. Ὅ,τι ἔξοχον ἄρα εἰς πνεῦμα καὶ εἰς σύνεσιν καὶ εἰς ἐπιστημονικὴν περιωπήν, ἀλλὰ καὶ εἰς χαρακτῆρα ἐπαγγελματικὸν καὶ εἰς ἐπιβολὴν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὸ σῶμα τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων, τοῦτο πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἀνώτατον παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ πειθαρχικὸν συμβούλιον, καὶ δικαστήριον τοιαύτης ἁρμοδιότητος καλοῦνται, ὡς ἐντολοδόχοι τρόπον τινὰ ἁπάντων τῶν ἐν Ἑλλάδι συναδέλφων των, νὰ καθιδρύσωσι διὰ τῆς ψήφου των μόνοι οἱ ἐν Ἀθήναις δικηγόροι.

Κατὰ ἑτέραν διάταξιν τοῦ αὐτοῦ νόμου, τῆς πρώτης συνελεύσεως τῶν δικηγόρων, ἥτις θὰ καταρτίσῃ τὰς πρώτας ἀρχὰς τοῦ συλλόγου, προεδρεύει αὐτοδικαίως ὁ ἀρχαιότερος κατὰ τὸν διορισμὸν δικηγόρος. Ἐντεῦθεν τὸ ἐρώτημα: Τίς ὁ Νέστωρ ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων; Ἐκ τοῦ ἐπισήμου καταλόγου τοῦ τηρουμένου ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης, τὰ σκῆπτρα φαίνεται κατέχων ὁ κ. **Σῖμος Μπαλᾶνος,** διορισθεὶς τῇ 10 Ἰουλίου 1856. Τοῦτον ἀκολουθεῖ ὁ κ. Δ. Βκλάσης, διορισθεὶς τῇ 3 Αὐγούστου 1857 καὶ μετ' αὐτὸν ἕπεται ὁ κ. Ν. Σύντυχος, διορισθεὶς τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1857, μετ' αὐτὸν δὲ ὁ κ. Ἀθ. Κατριβάνος, διορισθεὶς τῇ 19 Ἰουλίου 1858 καὶ μετὰ τοῦτον ὁ κ. Ἀντ. Κιβωτός, διορισθεὶς τῇ 18 Φεβρουαρίου 1862 καὶ ὁ κ. Δ. Χαριτάκης, ὅστις διωρίσθη τῇ 3 Σεπτεμβρίου 1864.

Ὁ ἀρχαιότερος.

Ἂν ὅμως ὑποτεθῇ, περὶ οὗ δὲν γεννᾶται ἀμφιβολία, ὅτι προσυπολογίζεται εἰς τὴν δικηγορικὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἡ δικαστική, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κατὰ τὰς ἐξωδίκους ἡμῶν πληροφορίας, ἀρχαιότερος φαίνεται ὁ σεβαστὸς κ. Κ. Κωνσταντόπουλος τὸν ὁποῖον ἡ μνήμη τῶν παλαιοτέρων φέρει ὡς Πρωτοδίκην ἐν ἔτει 1854. Πᾶσαν περὶ τούτου ἀντίρρησιν διασκεδάζει τὸ εὐσταλὲς τοῦ σεβαστοῦ νομοδιδασκάλου.

Ἕως πότε θὰ τὸ γράφωμεν καὶ θὰ τὸ συνιστῶμεν πρὸς τοὺς κ. κ. ἀνακριτάς; Πρὸς ἕνα τῶν συνεργατῶν τῆς «Δικαιοσύνης» πρό τινων ἡμερῶν οἱ πελάται του ἀφηγήθησαν τὰ πορίσματα τῆς κατ' αὐτῶν ἀνακρίσεως, **βεβαιοῦντες, ὅτι ἀνέγνωσαν τὴν δικογραφίαν ἔγγραφον πρὸς ἔγγραφον.** Ἐντονώτερον παντὸς ἄλλου τονίζομεν ἡμεῖς, ὅτι ἡ μυστικὴ ἀνάκρισις ἀποτελεῖ τὸ ὀλιγώτερον ἀναχρονισμόν, κυρίως μωρίαν καὶ κυριώτατα δολοφονικὴν πολλάκις ἐνέργειαν τῆς Δικαιοσύνης. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον θὰ ἔχωμεν τὴν δυστυχίαν νὰ μᾶς ταλαιπωρῇ, εἶνε ἀσυνείδητον καὶ ἀνηθικώτατον νὰ μαγγανώνῃ τοὺς μὲν καὶ ἀσελγέστατα νὰ βιάζηται ὑπὸ τῶν δέ.

Ἕως πότε;

Κύριε Εἰσαγγελεῦ τῶν Ἐφετῶν· πρέπει ἢ δὲν πρέπει οἱ κ. κ. Ἀνακριταὶ ν' ἀνοίγωσιν αὐτοὶ καὶ αὐτοὶ νὰ κλείωσι τὰ γραφεῖά των; Ἐπὶ τέλους ἐχάθη ἐν συρτάριον, διὰ τὰς σημαντικωτέρας δικογραφίας; Δὲν ἀναγνωρίζετε, ὅτι συμπαρομαρτεῖ πληθὺς ἐγκλημάτων καὶ ἀπερίγραπτος ἐξαχρείωσις ὑπαλλήλων καὶ πολιτῶν;

Ἦτο ἀναμφίβολον ὅτι ἡ βιομηχανία τῶν νομικῶν φροντιστηρίων, ἀκολουθοῦσα καὶ αὕτη τὸν γενικὸν τῆς προόδου νόμον, θὰ ὑφίστατο καὶ αὕτη τὴν πρὸς τὰ πρόσω ἐξέλιξιν της, Ἀμερικανίζουσα καὶ αὕτη, παριστῶσα καὶ αὕτη εἰκόνας αἵτινες εὐθύτατα ἄγουσιν εἰς... ἐμετόν. Δεῖγμα μιᾶς τῶν ὡρκίων τούτων εἰκόνων παρέχομεν σήμερον καὶ ἡμεῖς, ἀντιγράφοντες αὐτὴν ἐκ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος «Ἑστία» ὅπου ἐν πρωτοτύπῳ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ κατασκευαστοῦ Ἀριστούχων διδακτόρων ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τῶν νόμων καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ εἰς Ἀριστοῦχον διαπλασθέντος ἐξετέθη εἰς τὴν κοινὴν θέαν, ποικιλομένη μὲ τὰς ἐκφράσεις ἐκείνας τῆς εὐγνωμοσύνης τὰς ὁποίας ἔχομεν συνειθίσει νὰ ἀναγινώσκομεν εἰς περιστάσεις καθ' ἃς ἁπλοϊκοὶ ἀστοί, ἔξαλλοι ἐκ χαρᾶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ πρωτοτόκου των, ἀνκλύονται δημοσίᾳ εἰς δάκρυα εὐγνωμοσύνης χάριν τῆς μαίας ἥτις τὰ μέγιστα συνετέλεσεν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τόσον αἰσίου τοκετοῦ τῆς συνεύνου των.

Καὶ ἔτεκεν . . . Ἀριστοῦχον

Ἡ ἀπαράμιλλος αὕτη εἰκὼν εἶνε πιστότατα ἡ ἑξῆς:

Εὐχαριστήριον

Εἰς τὸν ὑπέροχον ἐπιστήμονα καὶ διαπρεπῆ Διευθυντὴν Νομικοῦ Φροντιστηρίου κ. Δ..., τόσον εὐσυνειδήτως καὶ τόσον τελεσφόρως ἐπιμεληθέντα τῆς ἐπιστημονικῆς μου μορφώσεως, αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν καὶ δημοσίᾳ νὰ ἐκφράσω τὰς ἀπείρους μου εὐχαριστίας καὶ τὴν αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην μου.

Δημήτριος . . .
Ἀριστοῦχος διδάκτωρ

Προτείνομεν τὴν διὰ δημοσίου ἐράνου ἀγορὰν πλακισίου ὅπερ θὰ περιβάλλῃ τὴν εἰκόνα ταύτην, ἥτις ἐπιβάλλεται νὰ ἀνκρτηθῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν διασκέψεων τῆς Νομικῆς μας σχολῆς. Ἐπὶ τῇ θέᾳ ταύτης δὲν εἶνε τελείως ἀπίθανον νὰ κκλύπτωσιν ἐνίοτε ἐκ κατκισχύνης τὸ πρόσωπον οἱ κ. κ. Καθηγηταί μας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ „ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ"

Ἅμα τῇ κυρώσει τοῦ περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων νόμου καὶ τῇ δημοσιεύσει τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος, ἡ «Δικαιοσύνη» θέλει ἐκδώσῃ τοῦτον εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος μετὰ τῶν σχετικῶν βοηθημάτων.

ΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΠΑΡ' ΕΒΡΑΙΟΙΣ

Ὁ γάμος παρ' Ἑβραίοις ἦτο πρᾶξις πολιτική, τῆς ὁποίας ὁ τύπος συνίστατο ἐξ ἐπισήμου ὁμολογίας καὶ συμβόλων οἰκογενειακοῦ χαρακτῆρος, ὧν τὰ κυριωδέστερα θ' ἀναγνωρίσῃ τις καὶ παρ' ἡμῖν σωζόμενα, ἀπαρτίζετο δὲ ἐκ δύο πράξεων, τῆς μνηστείας καὶ τῆς εἰσδοχῆς τῆς νύμφης ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ νυμφίου.

Οἱ νέοι ὤφειλον νὰ λάβουν σύζυγον μεταξὺ τοῦ δεκάτου ἑβδόμου καὶ εἰκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των. Εἷς τῶν οἰκογενειακῶν φίλων, ἐπέχων θέσιν τοῦ παρ' ἡμῖν παρανύμφου, ἐπεφορτίζετο νὰ ἐκλέξῃ τὴν νύμφην, ἥτις ἔπρεπε νὰ εἶνε ἄνω τῶν δώδεκα ἐτῶν καὶ μιᾶς ἡμέρας καὶ οὐχὶ στενὴ συγγενὴς τοῦ νέου. Μετὰ ταῦτα ἐτελεῖτο, παρισταμένων τῶν συγγενῶν τῆς νύμφης καὶ τοῦ γαμβροῦ, ἡ μνηστεία, συντασσομένης νομικῆς πράξεως (σίτρ-ἐρουζίν), ἀντιστοιχούσης πρὸς προικῷον συμβόλαιον, ἐνώπιον μαρτύρων, καθ' ἣν ὁ ἀνὴρ ἐδήλου, ὅτι ἐπεθύμει νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρην καὶ προσέφερεν αὐτῇ ὡς ἀραβῶνα δῶρα καὶ χρυσοῦν δακτυλίδιον λέγων: «Ἰδοὺ ὁ δακτύλιος οὗτος· μοὶ ἀφιερώθης κατὰ τὸν νόμον Μωϋσέως καὶ Ἰσραήλ». Καὶ ἐπηκολούθει δεῖπνον δαψιλὲς μετ' ἀφθόνων σπονδῶν οἴνου ἐκ τῶν πρανῶν τῆς Γαλιλαίας καὶ τῆς Σαφέδ. Ἄμεσον ἀποτέλεσμα τῆς μνηστείας ἦτο ἡ μεταβίβασις, λόγῳ προικός, ἁπάσης τῆς περιουσίας τῆς γυναικὸς εἰς τὸν ἄνδρα. Ἠδύνατο τὸ συμβόλαιον τοῦτο νὰ λυθῇ διὰ μόνης τῆς βουλήσεως τοῦ ἑτέρου τῶν συμβληθέντων λόγῳ μεταμελείας. Ἐὰν ἡ γυνὴ ἐφωρᾶτο ὁμιλήσασα μόνον πρὸς ἕτερον ἄνδρα, ἠδύνατο νὰ εἰσαχθῇ ἐνώπιον τοῦ συνεδρίου ἐπὶ μοιχείᾳ, τιμωρουμένη διὰ λιθοβολισμοῦ. Τοιαύτη τις μοιχαλὶς πιθανὸν ἦτο καὶ ἡ παρὰ τοῦ Χριστοῦ σωθεῖσα ἐν τῷ Ναῷ. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἡ λύσις τῆς μνηστείας ἔπρεπε νὰ γίνῃ προκαλουμένου διαζυγίου, ὅτε καὶ ἐπεστρέφετο εἰς τὴν γυναῖκα ἡ περιουσία αὐτῆς. Τὴν ἐκ μεταμελείας δῆθεν ἀθόρυβον καὶ ἀσκανδάλιστον λύσιν τῆς μνηστείας του, ἠθέλησε νὰ μεταχειρισθῇ ὁ Ἰωσήφ, νομίσας ὅτι ἡ σύλληψις τῆς Μαριὰμ ἦτο προϊὸν ἀπιστίας. Ἀλλὰ μετὰ τοῦ μνηστῆρος εἰς οὐδεμίαν συνάφειαν ἤρχετο ἡ γυνή· συνεννοεῖτο πάντοτε μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ παρανύμφου, ὅστις ἐθεωρεῖτο ἐγγυητὴς διὰ τὴν ἁγνότητα τῆς νύμφης, ἧς πᾶσα παρεκτροπὴ προσῆπτεν αὐτῷ δεινὸν στίγμα.

Ἡ μνηστεία διήρκει ἓν ἔτος πλῆρες, μεθ' ὃ ἐτελεῖτο ὁ γάμος. Πρῶτον συνετάσσετο, ἐπίσης ἐνώπιον δύο μαρτύρων, τὸ γαμήλιον συμβόλαιον, ἐν τῷ ὁποίῳ ὡμολογεῖτο, ἐκ μέρους μὲν τοῦ γαμβροῦ, ὅτι ἐλάμβανε τὴν νύμφην κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ὑπισχνεῖτο νὰ εὐχαριστῇ, τιμᾷ, τρέφῃ καὶ περιποιῆται τὴν γυναῖκα αὐτοῦ συμφώνως τῷ νόμῳ τοῦ Ἰσραήλ, ἔτασσε δὲ ποσόν τι οὐχὶ κατώτερον τῶν 200 δηναρίων ἢ 400, ἐὰν ἡ νύμφη ἦτο κόρη ἱερέως, δοτέον τῇ γυναικὶ ἐν περιπτώσει διαζεύξεως ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ συζύγου. Ἐκ μέρους δὲ τῆς νύμφης ἐδηλοῦτο, ὅτι αὕτη συγκατετίθετο εἰς τὸν γάμον τοῦτον.

Παρατηρεῖ τις ἤδη, ὅτι ὁ ἀραβὼν λόγῳ μνηστείας ὡς ἐν μέρει τὸν ἐννοεῖ τὸ Ρωμ. Δίκαιον ἐγένετο παρ' Ἑβραίοις καὶ διὰ τὴν μνηστείαν καὶ διὰ τὸν κυρίως γάμον. Τοῦ συμβολαίου ὑπογραφέντος, ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἄμφορεῖς ἐκομίζοντο ἀλλεπάλληλοι καὶ πολλῶν φυλλωμάτων ἀμπέλου καὶ Σὶμ καὶ Ἰάφεθ θὰ ὑπῆρχε χρεία πρὸς συγκάλυψιν τῶν θερμῶν ζηλωτῶν τοῦ προπάτορος Νῶε.

Ἐγίνετο ἐπισήμως ἡ μεταγωγὴ τῆς νύμφης εἰς τὸν οἶκον τοῦ συζύγου. Τὴν παραμονὴν ταύτης πρῶτον ἐλούετο ἡ νύμφη, ἵνα παραστῇ ἄσπιλος εἰς τὸν νυμφίον καὶ εἶτα ἐνεδύετο τὰ νυμφικά, ἅτινα ἦσαν λευκὰ ἐκ βύσσου (εἶδος λεπτοτάτου βαμβακεροῦ ὑφάσματος), ἐνίοτε χρυσοκέντητα καὶ ἀποπνέοντα ἡδέα ἀρώματα. Ἐπ' αὐτῶν ἐφόρει τὸ Κισσουρίμ, ζώνην ὡς σύμβολον πίστεως τῷ ἀνδρί, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς, ἧς ἄφινε τὴν κόμην ἐπὶ τῶν ὤμων λυτήν, ἂν ἦτο κόρη, ἔθετο τὸ τσαγίπ, καλύπτραν ἐλαφρὰν καὶ μακράν, καλύπτουσαν ὅλον τὸ σῶμα καὶ σημαίνουσαν τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνδρὸς ἐπ' αὐτῆς. Τὴν κεφαλὴν ἐπίσης, ἄνωθεν τοῦ τσαγίπ, περιέβαλλε μὲ στέφανον, Καλάχ, καὶ οὕτω πως ἐστολισμένη καὶ ἐστεμμένη, ἐν μέσῳ νεανίδων φίλων της, περιέμενε τὴν ἔλευσιν τοῦ νυμφίου.

Οὗτος πάλιν ἐνεδύετο τὰ ἑορτάσιμα ἱμάτια καὶ ἐκαλύπτετο μὲ κήδαριν, ἤτοι ὡραῖον κροσσωτὸν φακιόλιον, περιεστραμμένον ἐν εἴδει σαρικίου ἢ κωνικῶς, ὥστε νὰ ἀπολήγῃ εἰς ὀξὺ—οἱ πλουσιώτεροι ἐφόρουν μήτραν— ἐπὶ τῶν καλυμμάτων δὲ τούτων περιέθετο στέφανον. Ἠλείφετο μῦρα καὶ τὴν ἑσπέραν μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ, Μιρεῖμ, ***υἱῶν νυμφῶνος,*** μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων καὶ ἀσμάτων, προπορευομένων μουσικῶν ὀργάνων, μετέβαινεν εἰς τὸν οἶκον τῆς νύμφης ἵνα παραλάβῃ αὐτὴν μεθ' ἁπάντων τῶν παρ' αὐτῇ κεκλημένων καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς πομπῆς ὡδήγει εἰς τὸν οἶκόν του. Καθ' ὁδὸν ἐξήρχοντο οἱ γείτονες εἰς προϋπάντησίν των καὶ ἔρραινον τὴν νύμφην διὰ σίτου καὶ νομισμάτων. Πρὸ τοῦ οἴκου τοῦ γαμβροῦ περιέμενον δέκα συνήθως νεάνιδες, οἰκεῖαι τοῦ γαμβροῦ μετὰ λύχνων καὶ ἔσειον χαρμοσύνως ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς νύμφης κλάδους μύρτων. Εἶτα εἰσήρχοντο μετὰ τῆς γαμηλίου συνοδείας εἰς τὴν οἰκίαν του, ἧς ἀμέσως ἐκλείοντο αἱ θῦραι. Ἐλαμβάνετο μεθ' ὅλης τῆς λεπτότητος ἡ ἁβρὰ φροντίς, ἵνα παρακολουθήσουν καὶ ἄλλα συνοικέσια, τῆς θύρας μὴ κλειούσης ποσῶς ἔξω καὶ τοὺς φίλους τοῦ γαμβροῦ. Ἐκ τοῦ ἐθίμου τούτου ἠρύσθη ὁ Ἰησοῦς τὴν παραβολὴν τῶν δέκα παρθένων.

Τότε, μετὰ σύντομον εὐλογίαν ἐκφωνουμένην ὑπό τινος τῶν πρεσβυτέρων συγγενῶν, ἐδίδετο ποτήριον οἴνου εἰς τοὺς νυμφευομένους, καὶ πάντες φοροῦντες ***ἔνδυμα γάμου***, παρεκάθηντο εἰς θορυβώδη εὐωχίαν, διαρκοῦσαν τοὐλάχιστον . . . μίαν ἑβδομάδα. Καὶ δὲν εἶνε διόλου παράδοξον ὅτι ὁ οἶνος ἐσώθη καὶ ἠναγκάσθη ὁ Χριστὸς νὰ τελέσῃ τὸ θαῦμα Αὐτοῦ ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας. Ἴσως ἐκ τῆς ἑβδομαδιαίας ἑορτῆς τοῦ γάμου ἠκολούθησε καὶ παρ' ἡμῖν ἡ συνήθεια ***τῶν πιστροφιῶν.***

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γαμηλίου τούτου δείπνου ἤρχετο τὸ πρῶτον εἰς συνομιλίαν τὸ νεόνυμφον ζεῦγος, πρὸς χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν τῶν παρισταμένων, ἰδίως τοῦ παρανύμφου.

Μετὰ τὸν δεῖπνον ὡδηγεῖτο, ἐν μέσῳ ᾀσμάτων μεμιγμένων μὲ τὸν θόρυβον τυμπάνων, αὐλῶν καὶ ἀσκαύλων, ἡ νύμφη κεκαλυμμένη εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον, ***νυμφῶνα.*** Τοῦτον ὑπονοεῖ καὶ τὸ γνωστὸν τροπάριον «τὸν νυμφῶνά σου βλέπω κλπ». Ὁ γάμος παρθένου ἐτελεῖτο Τετάρτην, ἵνα, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἠλέγχετο μὴ τηρήσασα τὴν ἁγνίαν, ἀχθῇ ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου, ὅπερ συνήρχετο ἀνὰ πᾶσαν Πέμπτην, καὶ ἐλιθοβολεῖτο ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Γάμος Σάββατον καὶ παραμονὴν Σαββάτου δὲν ἐτελεῖτο.

Ὁ ἀνὴρ ἠδύνατο νὰ διαζευχθῇ τὴν σύζυγόν του, δίδων αὐτῇ ἔγγραφον διαζύγιον, ἂν ἀπεδείκνυεν, ὅτι ἐξῆλθεν ἔχουσα λελυμένην τὴν κόμην, ἢ νήθουσα καθ' ὁδόν, ἢ ὁμιλοῦσα μετ' οἰκειότητος πρὸς ἄνδρα, ἢ ὅτι κακῶς ἐφέρετο πρὸς τοὺς συγγενεῖς του, ἢ ὅτι ὡμίλει τοσοῦτο μεγαλοφώνως ἐντὸς τοῦ οἴκου ὥστε ν' ἀκούηται παρὰ τῶν γειτόνων.

Ἡ γυνὴ ἠδύνατο ἐπίσης νὰ ζητήσῃ καὶ λάβῃ διαζύγιον, ἂν ὁ ἀνὴρ ἐφέρετο σκληρῶς πρὸς αὐτήν, ἢ μετήρχετο ἐπάγγελμα χειριζόμενος ἕνεκα τούτου δυσώδεις ὕλας, ἢ εἶχε κακὴν διαγωγήν. Ἐὰν εἶχον τέκνα, ὁ ἀνὴρ ἐλάμβανε τὰ ἄρρενα καὶ ἡ γυνὴ τὰ θήλεα. Ἐπίσης ὁ γάμος ἐλύετο καὶ διὰ τοῦ θανάτου καθὼς καὶ κατὰ τὸ Ρωμ. Δίκαιον.

Δημ. Λαγοπάτης

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Μία ἀπορία

Φίλε κ. συνάδελφε,

Ἀνέγνων τὸ τελευταῖον πανηγυρικὸν φύλλον τῆς «Δικαιοσύνης», διεῖδον διὰ μέσου τῶν γραμμῶν τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς συντάξεως ἐπὶ τῷ νεογεννήτῳ Νόμῳ, καὶ παρηκολούθησα τὰς συλλεχθείσας γνώμας τῶν ἐπιλλέκτων ἔν τε τῷ δικηγορικῷ καὶ τῷ δικαστικῷ κλάδῳ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ψηφίσεως τοῦ Νόμου περὶ δικηγορικῶν συλλόγων. Κατὰ πόσον θὰ ἐπαληθεύσωσιν αἱ προρρήσεις τῶν μὲν ἢ τῶν δὲ καὶ κατὰ πόσον ἢ μὴ θὰ ἐπιτύχῃ ὁ θεσμὸς θὰ τὸ ἀποδείξῃ τὸ μέλλον καὶ ἡ ἐφαρμογή του. Qui vivra verra.

Δὲν πρόκειται περὶ τούτου· τὸ ζήτημα ὅπερ σοβαρῶς μὲ ἀνησυχεῖ, πρὸς τὸ παρόν, δὲν εἶναι οὔτε ἡ ἐπιτυχία τοῦ νόμου, οὔτε τὰ ἀποτελέσοντα τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον μέλη, ἀλλὰ τὸ τίνες θὰ ἔχωσι δικαίωμα ψήφου, καὶ δὴ κατὰ τὴν πρώτην ἐκλογήν, δι' ἣν καὶ μεγαλητέρα πρέπει νὰ δοθῇ προσοχή, καθόσον διὰ τὰς μετέπειτα, ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 4 ἐδ. δ'. τοῦ νόμου τούτου εἰσφορὰ θέλει διϋλίσει τὸν ἀριθμόν.

Ποῖοι λοιπὸν δικηγόροι θὰ ἔχωσι δικαίωμα ψήφου; Μόνον οἱ δικηγοροῦντες καὶ ἐξασκοῦντες τὸ ἐπάγγελμα, ἔστω

καὶ μὴ συνήθως; ἢ καὶ αἱ χιλιάδες τῶν ψιλῷ ὀνόματι δικηγόρων; ἢ οἱ ἐν τοῖς φορολογικοῖς καταλόγοις ἐγγεγραμμένοι, ἔστω καὶ μὴ ἐξασκοῦντες τὸ ἐπάγγελμα;

Τὸ ζήτημα θεωρῶ σοβαρώτατον· πρὸ τοῦ δὲ νὰ μοὶ δώσητε τὴν ἀναμενομένην λύσιν, προτείνω ὅπως μηδεὶς ἔχῃ δικαίωμα ψήφου κατὰ τὴν πρώτην ἐκλογήν, ἂν μὴ προσαγάγῃ τὰ διπλότυπα φόρου ἐπιτηδεύματος μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1907.

Διότι, ἂν τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου ἀφεθῇ ἀπεριόριστον, μάταιαι αἱ προεκλογικαί, οὕτως εἰπεῖν, συνεννοήσεις περὶ τῶν ἐκλεκτέων μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀφοῦ εὐχερέστατον τὸ σμῆνος τῶν ὑπερτρισχιλίων δικηγόρων ἐρασιτεχνῶν, δικηγόρων-τραπεζιτικῶν ὑπαλλήλων, δικηγόρων-παραγγελιοδόχων δικηγόρων-μετερχομένων ἄλλα ἐπαγγέλματα νὰ κατορθώσῃ καὶ ὑπερισχύσῃ τῶν μόλις εἰς τετρακοσίους πραγματικῶν δικηγόρων ἀνερχομένων, καὶ ἐξαγάγῃ ἐκ τῶν καλπῶν ὡς πρόεδρον τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου τῆς πρωτευούσης.... δικηγόρον-περιπατητὴν τοῦ Ζαππείου.

Διατελῶ ὑμέτερος

Ἀριστείδης Σ. Μπαλᾶνος

✱

Φιλτάτη Δικαιοσύνη,

Ἐὰν ὁ φίλος μας Ἀθάνατος δὲν ἦτο γνωστὸς ὡς πνεῦμα ἀντιλογίας, θὰ ἐξεπληττόμην δι' ὅσα περὶ ἀπεμπολήσεως τῆς Ἐλευθερίας τῶν δικηγόρων ἔγραψεν ἐν τῇ «Θέμιδι», παρενείρων καὶ τὸν μῦθον τοῦ καλοθρεμμένου σκύλου καὶ τοῦ κατεσκληκότος λύκου. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τῶν μύθων ἀντλεῖ τὰ ἐπιχειρήματά του ὁ ὀδυρόμενος ἐπὶ τῇ διὰ τοῦ ψηφισθέντος νόμου περὶ δικηγορικῶν Συλλόγων ἀπωλείᾳ τῆς ἐλευθερίας τῶν συναδέλφων του, θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τοῦ ὑπομνήσω καὶ ἐγὼ τὸν μῦθον τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Νόμου. Ἡμέραν τινὰ ἡ Ἐλευθερία εἶπε πρὸς τὸν Νόμον, «φίλε μου, μὲ στενοχωρεῖς», καὶ ἀμέσως ὁ Νόμος ἀπήντησε «λανθάνεσαι, φιλτάτη, εἶμαι ὁ φρουρός σου».

Ὁ θέλων τὴν Ἐλευθερίαν ἄνευ ὅρων, ἄνευ δεσμῶν, εἶναι φίλος τῆς ἀκολασίας, ἡ ὁποία εἶναι μὲν γνήσιον, ἀλλὰ κακοανατεθραμμένον τέκνον τῆς Ἐλευθερίας.

«Χαρδαβέλας»

ΚΑΤΟΠΤΡΙΣΘΗΤΕ

Παραλαμβάνομεν τὰ κατωτέρω ἐκ μακροῦ ἄρθρου τῆς ἐν Πάτραις καθημερινῆς ἐφημερίδος ὁ «Νέος Αἰών». Ὁ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ καὶ τὸν συντάκτην τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἐλεύθερον, καὶ τὸν Σείριον μαρμαίροντα, καὶ τὸν Ἥλιον τοῦ Ἀρείου Πάγου φλέγοντα, καὶ τὸν Γαλαξίαν Στεφανοῦντα, τὸν δὲ κ. Λουκᾶκον πρόσωπον ἀνεύθυνον καὶ ἀπαραβίαστον — ἴσως κατὰ διάταξίν τινα τοῦ Κορανίου—διότι μόνον ὑπὸ τοιαύτην ἐκδοχὴν ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν δικαστὴν πράττοντα οἷα τὰ καταγγελλόμενα—ὁ δυνάμενος, λέγομεν, νὰ ἐννοήσῃ πάντα ταῦτα, ἐλεύθερος εἶνε νὰ ἔχῃ τὰς ἰδέας του περὶ τοῦ λαμπροῦ μέλλοντος τῆς κλεινῆς του πατρίδος. Ἡμεῖς ὅμως ὑπὸ μίαν τοιαύτην κατάστασιν ἀπελπιζόμεθα ἐντελῶς.

Καὶ δὲν θὰ ἐρωτήσωμεν τὸν κ. Ὑπουργόν:

Δὲν ἐφυλακίσθη ἀκόμη ὁ συντάκτης τοῦ «Νέου Αἰῶνος»; Πῶς τότε εἶνε ἀκόμη δικαστὴς ὁ κ. Λουκᾶκος;

Ἰδοὺ πῶς ἔχει τὸ ἀποσπώμενον μέρος τοῦ ἄρθρου:

«Ποίαν γνώμην θὰ εἴχετε, Κύριε Ὑπουργὲ τῆς Δικαιοσύνης, περὶ ἀνακριτοῦ, ὅστις ἐχαστούκησεν ἐντὸς τοῦ ἀνακριτικοῦ γραφείου μάρτυρας; Ὅστις ἐγρονθοκόπησε μάρτυρας; Ὅστις ἐξυλοκόπησε μάρτυρας; Ὅστις αἱμάτωσε μοῦτρα μαρτύρων; Ὅστις ἱερεῖς μάρτυρας τοὺς ἐξύβρισε δι' ὕβρεων, «ἃς δὲν χωρεῖ τὸ στόμα τοῦ κοινοτέρου τῶν ἀνθρώπων;» Ὅστις εἰς γυναῖκας μάρτυρας ὡμίλησε γλῶσσαν, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐκοκκίνιζεν αὐτὸς ὁ χάρτης ἂν ἐγράφετο; Ὅστις ἐξεβίαζε δι' ὅλων αὐτῶν τῶν πρωτακούστων βαζιβουζουκισμῶν νὰ καταθέσωσιν ὅ,τι αὐτὸς ἤθελεν, εἰς ὡρισμένας ὑποθέσεις;

Ὅλα αὐτὰ ἐγένοντο ἐν Πάτραις κατ' Ἰούλιον, δὲν γνωρίζομεν, ἂν καὶ ἄλλοτε, ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴν Λουκάκον. Ὑπάρχουν ἀκόμη οἱ παθόντες. Ὑπάρχουν ἀκόμη οἱ μάρτυρες.

Τὰ ἐμάθατε αὐτά, κύριε Ὑπουργὲ τῆς Δικαιοσύνης, καὶ ποίαν αὐστηρότητα ἐξησκήσατε, ἀπὸ ἐκείνην ποῦ διελαλήσατε προχθὲς εἰς τὴν Βουλήν;

Ἂν δὲν τὰ ἐμάθατε σᾶς δίδομεν ἡμεῖς τὴν ἀφορμήν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν εἶνε ἐδῶ. Καὶ εἶνε Εἰσαγγελεὺς ὁ κ. Κοσσονάκος, Σείριος μαρμαίρων ἐν τῷ στερεώματι τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης, μὴ δυνάμενος, χάριν οὐδενός, ν' ἀποκρύψῃ τι ἐξ ὅσων κατηγγέλθησαν αὐτῷ, ἐξ ὅσων ὁ ἴδιος ἀντελήφθη κατὰ τύχην, ἐρχόμενος μίαν ἑσπέραν διὰ τῆς ἁμαξοστοιχίας Ἀθηνῶν μὲ τὸν δικηγόρον κ. Δ. Μάρκου καὶ εὑρεθεὶς πρὸ ὁμάδος ἀνθρώπων, οἵ τινες, μὴ γνωρίζοντες τὸν κ. Εἰσαγγελέα, ἐπεδείκνυον εἰς τὸν κ. Μάρκου γρονθοκοπήματα ληφθέντα ἀπὸ τὴν Ἀνάκρισιν!»

Ἀπεβίωσεν ἐν **Σμύρνῃ** ὁ ἀρχαιότερος ἐκεῖσε δικηγόρος καὶ ἐκ τῶν ἐγκριτωτέρων μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας **Κωνσταντῖνος Θάλης**. Βαθὺς ἐπιστήμων καὶ χρηστότατος τὸ ἦθος κατεῖχε διακεκριμένην θέσιν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἐν Σμύρνῃ δικηγόρων, ἐνῷ ἐπίσης ἐτιμᾶτο διὰ τὸν πατριωτισμόν του, πρωτοστατῶν πάντοτε ἐνθουσιωδῶς εἰς πᾶν ἐθνικὸν ζήτημα, ἐφ' ᾧ ἀπὸ πολλοῦ ἦν τετιμημένος διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος. Ἡ «Δικαιοσύνη» ἰδικιτέρως συλλυπεῖται τῷ φιλτάτῳ κ. Ὀρέστῃ Θάλῃ δικηγόρῳ, υἱῷ τοῦ μεταστάντος.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Φρονῶν ὅτι ἕκαστος τῶν περὶ τοὺς νόμους ἀσχολουμένων ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ συντελῇ κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἰδίων του δυνάμεων εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν κακῶς παρ' ἡμῖν ἐχόντων, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν καὶ νὰ ὑποδεικνύῃ τοῖς ἁρμοδίοις τὴν θεραπείαν αὐτῶν, λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς, ὅπως φιλοξενήσητε τὴν παροῦσαν εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος σας, τοῦ μόνου ἐν Ἑλλάδι ὀργάνου διὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν συναφῶν πρὸς τὴν νομοθεσίαν σκέψεων καὶ μελετῶν.

Πρόκειται περὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 31 τοῦ Νόμου περὶ ὑποθηκῶν, ἥτις σκοποῦσα νὰ κρατύνῃ τὴν πρὸς τ' ἀκίνητα πίστιν τῶν θελόντων νὰ διαθέσωσι τὰ κεφάλαιά των ἐπὶ δευτέρᾳ καὶ ἐφεξῆς ὑποθήκῃ ἀκινήτου κτήματος καὶ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ γίνωσιν ἀγοραστὰ ἐνυποθήκου, διευκολύνῃ δὲ τοὺς ἰδιοκτήτας εἰς τὴν εὕρεσιν χρημάτων, ὥρισεν ὅτι εἰς ἣν περίπτωσιν τὸ κεφάλαιον διὰ τὸ ὁποῖον παρεχωρήθη ἡ ὑποθήκη εἶνε ἐγγεγραμμένον ὡς φέρον τόκους, τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, εἰς οἱονδήποτε ἐξουσίαν καὶ ἂν εὑρίσκηται, ἐνέχεται καὶ εἰς τούτους δι' ὅλον τὸν καιρόν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκινήθη ἀγωγὴ ἕως ἐκείνην καθ' ἣν ἤθελε πληρωθῇ τὸ χρέος ἢ δοθῇ γραμμάτιον πληρωτέον ἀπὸ τὸ ἐκπλειστηρίασμα ἢ κατασταθῇ ἀμετάκλητος ὁ τῆς κατατάξεως πίναξ, καὶ δι' ἓν ἔτος πρὸ τῆς ἀγωγῆς.

Ἡ διάταξις αὕτη ἐτέθη μὲν, ἵνα ὁ δανείζων ἐπὶ δευτέρᾳ, τρίτῃ κ. λ. π. ὑποθήκῃ ἢ ὁ ἀγοραστὴς ἐνυποθήκου γνωρίζῃ ἀσφαλῶς τὸ ποσὸν τῶν βαρυνόντων τὸ ἐνυπόθηκον προγενεστέρων χρεῶν κατά τε τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς καθυστερουμένους τόκους, διότι ὡς ἀφετηρίαν ἔχει τὴν ἀγωγὴν ἢ τὴν ἐξομοιουμένην ταύτῃ ἐπιταγήν, ἐπὶ τῇ βάσει δ' αὐτῶν ἀποφεύγῃ τὴν παγίδα, εὑρισκόμενος ἀπροσδοκήτως πρὸ τόκων ὑπερόγκων καθυστερουμένων τυχὸν πολυετῶς, ἀλλ' ὅμως δὲν ἐπέτυχε τοῦ σκοπουμένου, μὴ προνοήσας περὶ τοῦ μέσου τῆς τοιαύτης γνώσεως, διότι δὲν ἐπέβαλε τῷ κοινοποιήσαντι τυχὸν ἐπιταγὴν ἢ ἀγωγὴν ἐνυποθήκῳ πιστωτῇ, τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐγγράψῃ αὐτὴν εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν· ἐντεῦθεν ἐπέρχεται τὸ ἄτοπον, ὅπερ ἀκριβῶς ἠθέλησεν ὁ νόμος ν' ἀποτρέψῃ καὶ ἐντεῦθεν προφανῶς ἡ δυσχέρεια τῶν ἰδιοκτητῶν εἰς εὕρεσιν κεφαλαίων, ἀσφαλιζομένων διὰ δευτέρας ὑποθήκης καὶ ἡ νέκρωσις τῆς ἀκινήτου κτήσεως. Ὅθεν ἀνάγκη νὰ προστεθῇ ἐν τῷ περὶ ὑποθηκῶν νόμῳ διάταξις ὁρίζουσα ὅτι ὁ κοινοποιῶν ἀγωγὴν ἢ ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν ἐνυποθήκου χρέους πιστωτὴς ὑποχρεοῦται νὰ ζητῇ παρὰ τοῦ ἁρμοδίου ὑποθηκοφύλακος τὴν σημείωσιν ταύτης ἔναντι τῆς ὑποθήκης του καὶ μόνον ἀπὸ τῆς σημειώσεως νὰ ἐνέχηται τὸ ἐνυπόθηκον εἰς τοὺς τόκους τοῦ βαρύνοντος αὐτὸ κεφαλαίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Δεκεμβρίου 1908.

Ὁ συνάδελφός σας

Ἄγγ. Ἀθανασίου

Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΑΓΩΓΗ

Κωνσταντίνου Καραντζᾶ, κατοίκου Δομοκοῦ

Κατὰ

Ἰωάννου Δαμακοπούλου κατοίκου πρώην Δομοκοῦ καὶ ἤδη εἴς τι μέρος τῆς Ἀμερικῆς καὶ Θωμᾶ Μπάγια, κατοίκου Λαμίας.

Ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Λαμίας

Ἐν Λαμίᾳ τῇ 23 8βρίου 1908

Οἱ ἐναγόμενοι, ἔμποροι κατ' ἐπάγγελμα καὶ διὰ τὰς ἐμπορικάς των χρήσεις λαβόντες ἀνάγκην χρημάτων, μετρητὰς παρ' ἐμοῦ ἔλαβον ἐν Λαμίᾳ τὴν 23 8βρίου 1904 Δραχμὰς 1708, ὧν τὴν πληρωμὴν ὑπεσχέθησαν διὰ τοῦ πρὸς τοῦτο αὐθημερὸν καὶ δι' ἴσον ποσὸν ἐκδοθέντος εἰς διαταγήν μου γραμματίου ἐμπορικοῦ, ἐν Λαμίᾳ μετὰ 4 μῆνας, ὑποσχεθέντες ἐν ὑπερημερίᾳ καὶ τόκον 12 ο)ο ἐτησίως μέχρις ἀποπληρωμῆς.

Ἐπειδὴ τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ μέχρι σήμερον τόκοι ἀνερχόμενοι εἰς Δρ. 2,127.85 δὲν μοῦ ἐπληρώθησαν παρ' οὐδενὸς τῶν ὀφειλετῶν τούτων, οἵτινες εἰσὶν ὑπόχρεοι εἰς τὴν πληρωμὴν ἀλληλεγγύως καὶ εἰς ὁλόκληρον, ἀρνούμενοι δὲ δέον νὰ ὑποχρεωθῶσι δικαστικῶς ἐντόκως καὶ προσωπικῇ των κρατήσει, κηρυσσομένης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα

Καλῶν τούτους εἰς συζήτησιν ἐμπρόθεσμου τῆς παρούσης

Ζητῶ

Νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ παροῦσα, νὰ ὑποχρεωθῶσιν οὗτοι ἀλληλεγγύως καὶ εἰς ὁλόκληρον ἕκαστος νὰ μοῦ πληρώσωσι τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς μέχρι σήμερον τόκους πρὸς 12 ο)ο ἐτησίως Δρ. 2127.85 καὶ ἐντόκως ἀπὸ σήμερον, τὰς μὲν δραχμὰς 1708 πρὸς 12 ο)ο ἐτησίως τὰς δὲ λοιπὰς πρὸς 9 ο)ο ἐτησίως μέχρις ἀποπληρωμῆς· ν' ἀπαγγελθῇ κατ' αὐτῶν προσωπικὴ κράτησις νὰ κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ἡ ἐκδοθησομένη ἀπόφασις καὶ νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὰ ἔξοδα.

Ὁ ἁρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ νομίμως παραγγέλλεται νὰ ἐπιδώσῃ νομίμως τὴν παροῦσαν τοῖς ἀντιδίκοις καὶ τῷ κ. Εἰσαγγελεῖ τῶν ἐν Λαμίᾳ Πρωτοδικῶν διὰ τὸν Ἰωάννην Δαμακόπουλον ὡς ἀγνώστου διαμονῆς.

Ὁ πληρεξούσιος

Ν. Ξηρὸς

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον.

Ὁ αὐτὸς πληρεξούσιος

Ν. Ξηρὸς

Ἀριθ. 2119.

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Λαμίᾳ, σήμερον τὴν εἰκοστὴν ἕκτην (26) Νοεμβρίου τοῦ 1908 ἐννεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 3ην μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος κλητὴρ τῶν ἐν Λαμίᾳ Πρωτοδικῶν Δημήτριος Αὐγέρης παραγγελίᾳ τοῦ κ. Ν. Ξηροῦ δικηγόρου πληρεξουσίου τοῦ Κωνσταντίνου Καρατζᾶ, κατοίκου Δομοκοῦ, μεταβὰς ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Λαμίᾳ Πρωτοδικῶν διὰ τὸν Ἰωάννην Δαμακόπουλον, ὡς ἀγνώστου διαμονῆς κατοίκου πρώην Δομοκοῦ καὶ ἤδη εἴς τι μέρος τῆς Ἀμερικῆς, τὴν ἀπὸ 28 Ὀκτωβρίου 1908 καὶ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Λαμίας ἀπευθυνομένην κατ' αὐτοῦ (τοῦ Ἰωάν. Δαμακοπούλου) καὶ τοῦ Θωμᾶ Μπάγια ἀγωγὴν τοῦ πρώτου, δι' ἧς καλεῖ τούτους εἰς ἐμπρόθεσμον συζήτησιν ταύτης καὶ διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀγωγῇ λόγους ζητεῖ νὰ γείνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή του καὶ νὰ ὑποχρεωθῶσιν οὗτοι ἀλληλεγγύως καὶ εἰς ὁλόκληρον ἕκαστος νὰ τῷ πληρώσωσι τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς μέχρι τῆς ἀγωγῆς τόκους πρὸς 12 % ἐτησίως δρ. 21[illegible]7 καὶ 85/00 καὶ ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς τὰς μὲν δρ. 1708 πρὸς 12 % τὰς δὲ λοιπὰς πρὸς 9 % ἐτησίως μέχρις ἀποπληρωμῆς, ν' ἀπαγγελθῇ κατ' αὐτῶν προσωπικὴ κράτησις, νὰ κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ἡ ἐκδοθησομένη ἀπόφασις καὶ νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὰ ἔξοδα κλπ.

Εἰς βεβαίωσιν συνετάγη, ἀνεγνώσθη καὶ ὑπεγράφη νομίμως ὡς ἔπεται.

Ὁ λαβὼν Εἰσαγγελεὺς

Ν. Στεφανάκος

Ὁ δικ. κλητὴρ

Δ. Αὐγέρης

Ὁ πληρεξούσιος

Ν. Ξηρὸς

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον.

Ὁ αὐτὸς πληρεξούσιος

Ν. Ξηρὸς

Ἀριθ. 2922

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δευτέραν (2) Δεκεμβρίου τοῦ 1908 ἐνεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 10 π.μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Δημ. Παπαντωνόπουλος τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Θ. Μ. Παπαγιαννοπούλου πληρεξουσίου τοῦ Γεωργίου Α. Φινοπούλου κατοίκου Ἀθηνῶν, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν κατοικοεδρεύοντα ἐνταῦθα, διὰ τὸν Κωνσταντῖνον Κορδᾶν κάτοικον Πειραιῶς καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8351 τοῦ 1908 ἔτους ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν πρὸς γνῶσίν του καὶ μετὰ παρὰ πόδας ἐπιταγῆς ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. δι' ἧς ἐπιτάσσεται ἵνα ἐμπροθέσμως τῷ πληρώσῃ α') Τὸ κεφάλαιον δραχ. 1202 καὶ 65)οο β') Τοὺς τόκους δραχ. 685 γ') Τὰ ἔξοδα δραχ. 25 δ') Τὰ τέλη σημάνσεως δραχ. 11 ε') δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφον, παραγγελίαν πρὸς ἐκτέλεσιν, ἐπιταγὴν καὶ κοινοποίησιν καὶ δημοσίευσιν δραχμὰς 18 ἤτοι τὸ ὅλον δραχμὰς χιλίας ἐνεακοσίας τεσσαράκοντα μίαν καὶ 95)οο (ἀριθ. 1941 καὶ 95)οο). Ἐντόκως ἀπὸ σήμερον ἄχρις ἐξοφλήσεως, καὶ εἰς ἔνδειξιν συνετάχθη καὶ ὑπεγράφη.

Ὁ λαβὼν Εἰσαγγελεὺς

Κ. Λυκουρέζος Ὁ Δικ. Κλητὴρ

Δ. Παπαντωνόπουλος

Ἀριθ. 750

Ἀποδ. ἐπιδόσεως

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην ὀγδόην Δεκεμβρίου 1908 ἐννεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 4 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος Π. Βασιλείου δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Θ. Μ. Παπαγιαννοπούλου πληρεξουσίου τοῦ Γεωργίου Α. Φινοπούλου κατοίκου Ἀθηνῶν, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου ἤδη διαμονῆς ἀντίδικον Θεόδωρον Χ. Σῶγον, ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8310 ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν πρὸς γνῶσίν του καὶ μὲ τὴν ἐπιταγὴν ἵνα πληρώσῃ τὸ κεφάλαιον δραχ. 519 καὶ 90 0)0 ἐντόκως 9 0)0 ἐτησίως ἀπὸ 8 Ἀπριλίου 1908 ἕως ἐξοφλήσεως, τὰ ἐπιδικαζόμενα ἔξοδα δρ. 30, τὰ τέλη δρ. 11 καὶ δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφον, παραγγελίαν, ἐπιταγὴν καὶ δημοσίευσιν δρ. 20 κλπ.

Ὁ λαβὼν Εἰσαγγελεὺς

Κ. Λυκουρέζος.

Ὁ Δικ. Κλητὴρ

Π. Βασιλείου.

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην πέμπτην (15ην) Δεκεμβρίου τοῦ 1908 ἐννεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 5 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Κωνστ. Στεργίου τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Ν. Λάφη πληρεξουσίου τοῦ Ἰωάν. Σ. Μπαμισούκη κατοίκου Ἀθηνῶν, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν Ἰωάννην Ἡ. Ἀϊβαλῆν, κάτοικον πρώην Ἀθηνῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9005 τοῦ 1908 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν κλπ. πρὸς γνῶσιν του καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας ἐπιτασσόμενον ἅμα ἵνα ἐμπροθέσμως τῷ πληρώσῃ 1) δι' ἐπιδικασθὲν κεφάλαιον δραχμὰς χιλίας τετρακοσίας εἴκοσι ἐννέα ἐντόκως πρὸς 9 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς 25 Φεβρουαρίου 1907, 2) τοὺς τόκους αὐτῶν ἀπὸ τῆς 25 Φεβρουαρίου 1907 ἕως ἐξοφλήσεως πρὸς 9 ο)ο ἐτησίως, 3) δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφον, ἐπιταγήν, παραγγελίαν, ἐπίδοσιν καὶ δημοσίευσιν εἰς ἐφημερίδα δραχμὰς 35, 4) δι' ἐπιδικασθέντα ἔξοδα δραχμὰς 25 καὶ 5)διὰ τέλη τῆς ἄνω ἀποφάσεως δραχμὰς 11 καὶ ταύτας ἐντόκως ἄλλως κλπ. Καὶ εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ Λαβὼν Εἰσαγγελεὺς

Κ. Λυκουρέζος

Ὁ Δ. Κλητὴρ

Κ. Στεργίου

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐκ τοῦ ἀνὰ χεῖρας μου τοιούτου τοῦ δικαστ. κλητῆρος Κωνστ. Στεργίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16ῃ Δεκεμβρίου 1908.

Ὁ Πληρεξ. Δικηγόρος

Ν. Λάφης

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Δικαιοσύνης» διὰ τὸ τρέχον δικαστικὸν ἔτος ὅπερ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου Σαββάτου τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ λήγει τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ὡρίσθη εἰς δραχμὰς 7.50, δύναται δὲ νὰ καταβληθῇ καὶ εἰς δύο δόσεις ἐκ δρ. 4.

Τόμοι τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς, τοῦ μὲν πρώτου ἔτους πρὸς δραχμὰς 5 τῶν δὲ λοιπῶν πρὸς δραχμὰς 7.50 ἕκαστος.

Τύποις Π. Α. Πετράκου